

Джек Лондон

Бисерите на Парле

I

Кормчията хаваец завъртя шурвала, „Малахини“ се обърна с нос към вятъра и се изправи. Предните платна увиснаха; разнесе се отривистото плющение на краищата на въжетата по платната и скърцането на бързо въртящи се скрипци; вятърът отново изду платната, шхуната се наклони и взе друг курс. Макар че беше още ранно утро и духаше силен вятър, петимата бели на юта бяха облечени много леко. Дейвид Грийф и неговият гост, англичанинът Мълхол, бяха още по пижами и с китайски пантофи, обути на бос крак. Капитанът и помощникът му – по тънки долни фланелки и с платнени панталони, а отговорникът за стоката все още държеше в ръце фланелката си и никак не му се щеше да я облече. По челото му бе избила пот и той жадно подлагаше гърди на вятъра, който не носеше никаква прохлада.

– Душно, и вятърът не помага – оплака се той.

– А какво става там на запад? Това искам да знам – додаде Грийф.

– Няма да трае дълго – обади се помощниккапитанът, холандец на име Херман. – Вятърът цяла нощ се мени – пет минути духа от една страна, десет минути от друга, един час от трета.

– Готви се нещо, готви се нещо – произнесе мрачно капитан Уорфийлд, разчеса с пръсти гъстата си брада на две и вдигна глава към вятъра с напразна надежда да се разхлади. – Цели две седмици вече времето е шантаво. От три седмици обичайният пасат не е духал. Всичко се е объркало. Вчера при залез барометърът взе да се колебае и сега още се колебае, но познавачите казват, че това нищо не значи. Каквото и да казват, на мене това не ми харесва. Действува ми на нервите, знаете. Барометърът играеше така и когато „Ланкастър“ отиде по дяволите. Тогава бях още новак и хлапак, но помня много добре

всичко. Корабът беше нов-новеничък, четириначтов, със стоманена обшивка и това бе първото му плаване. Старият капитан не можа да понесе този удар. От четиридесет години служеше в компанията. Залиня и след година умря.

Въпреки вятъра и ранния час хората се задушаваха от жегата. Вятърът само ги караше да очакват прохладата, но не я донасяше. Да не беше така наситен с влага, човек би рекъл, че духа от Сахара. Нямаше мъгла, нито следа от мъгла и все пак далечината изглеждаше замъглена. По небето не се виждаха отделни облаци, но то беше покрито с такава плътна

завеса, че слънцето не можеше да проникне През нея.

– Готови за обръщане! – изкомандува спокойно, но строго капитан Уорфийлд.

Тъмнокожите матроси хавайци, само по набедреници, се отправиха с плавни бързи движения към предните платна и скрипците на рангоутите.

– Рул на подветрения борд!

Кормчията завъртя мигновено шурвала и „МалаХИни“ със стремително и красиво движение смени посоката.

– Господи! Чудесна е! – възхити се Мълхол. – Не знаех, че моряци-те търговци използват яхти в Южните морета.

– Отначало е била построена в Глостър като рибарски съд – поясни Грийф, – но глостърските съдове не отстъпват на никоя яхта и по корпус, и по такелаж, и по бърз ход.

– Но входът на лагуната е пред нас, защо не влезнете? – забеляза критично англичанинът.

– Опитайте, капитане – предложи Грийф. – Покажете му какво значи да влезеш в лагуна при силен отлив.

– Косо към вятъра! – изкомандува капитанът.

– Косо към вятъра – повтори хваецът и завъртя леко шурвала.

„Малахини“ се насочи право към тесния вход на лагуната на голям, дълъг атол с тясна овална форма. Той изглеждаше образуван от три атола, които някога са се разпаднали и сраснали в един. Пясъчният пръстен беше изпъстрен с кокосови палми, но там, където атолтът беше много нисък, палми не растяха и през тия пролуки лагуната проблясваше като леко набраздено огледало. Тя се простираше на много квадратни мили и при отлив водите ѝ се втурваха към единствения тесен проток. Той беше толкова тесен, а напорът на водите при отлив толкова силен, че не приличаше на обикновен вход на лагуна, а на буйна, бърза река. Водата бучеше, кипеше на въртопи и се мяташе навън, образувайки остри, зъбати, белопенести вълни. Те връхлитаха сега откъм носа на „Малахини“ и с всеки свой удар като с железен клин я отблъскваха към единия бряг на протока. Тя бе навлязла вече доста навътре в протока, но в този миг се оказа така притисната към кораловия бряг, че се наложи да завие. Шхуната се обърна с борд към течението и то стремително я понесе към откритото море.

– Сега е време да пуснете в ход вашия нов скъп мотор – каза Грийф с добродушна насмешка.

Всички знаеха, че капитан Уорфийлд има слабост към този мотор.

Беше молил и уговарял Грийф, докато най-после Грийф даде съгласието си за покупката.

– Той ще оправдае парите си – отвърна капитанът. – Ще видите. Един мотор е по-надежден от всякаква застраховка; а вие много добре знаете, че никой не се наема да застрахова кораби, които плават в архипелага Пуамоту.

Грийф посочи малкия тендер зад тях, който също се бе насочил към устието на лагуната.

– Обзалагам се за пет франка, че „Нухива“ ще влезе преди нас.

– И още как – съгласи се капитан Уорфийлд. – За размерите си той има много мощен мотор. В сравнение с него нашата шхуна е презокеански параход, а има всичко на всичко четиридесет конски сили. „Нухива“ има десет конски сили, но нали е малък, лети като птица. Може да се плъзга и в адски разпенено море, но такова течение е невъзможно да преодолее. Та скоростта на този поток е най-малко десет възла.

И със скорост от десет възла течението изгласка „Малахини“ в откритото море, като я блъскаше и подмяташе насам-натам.

– След половин час отливът ще свърши и тогава ще влезем – каза сърдито капитан Уорфийлд, а следващите му думи показаха какво го дразнеше. – Парле не е имал право да дава на атола своето име. На всички английски карти, пък и на френските той е обозначен като Хикихохо. Атолтът е открит от Бугенфвил, който му е оставил местното название. – Не е ли все едно как се казва? – рече отговорникът за стоката, който бе пъхнал вече ръце в ръкавите на фланелката си, но все не му се искаше да я облече. – Важното е, че атолтът сега е под носа ни, а там е и старият Парле с бисерите си.

– А кой е видял тези бисери? – попита Херман и изгледа всички поред.

– Та кой не знае за тях? – отвърна отговорникът и се обърна към кормчията. – Разкажи им, ТайХо-Цтаури.

Поласкан и малко смутен от оказаното му внимание, хаваецът завъртя леко шурвала. . – Брат ми е ловил бисери за Парле тричетири месеца. Той много говореше за бисерите. Хикихохо е добро място, тук ги има много.

– Но старецът никога не е продал и един бисер на търговците – намеси се капитанът.

– А разправят, че когато тръгнал да посрещне херман в Таити, поъмъкнал пълна шапка с бисери; за нея – додаде отговорникът. – Това е било преди петнадесет години, а оттогава кой знае още колко е натрупал.

Събирал и седеф. Сума хора са видели купищата черупки от бисерни миди – стотици тонове. Казват, че лагуната е обрана докрай. Може би за това е обявил този търг. – Ако наистина смята да разпродаде натрупаното, това ще бъде най-голямата продажба на бисери в архипелага през тази година – каза Грийф. – Я слушайте, нищо не разбирам! – не издържа Мълхол, измъчен като всички от влажния зной. – за какво става дума? Кой е този старик? И какви са тия бисери? Защо говорите с недомлъвки?

– Хикихохо е собственост на стария Парле – отвърна отговорникът. – Парле притежава цяло състояние от бисери, събирани години наред. Преди няколко седмици обяви, че ще продаде всичко; разпродажбата ще стане утре. Виждате ли колко мачти стърчат над лагуната?

– Доколкото разбирам, това са осем шхуни – каза Херман.

– Какво търсят осем шхуни в това забравено от бога място? – продължи отговорникът за стоката. – За цяла година тук не можеш събра и един товар копра. Следователно те са дошли за разпродажбата, за която идваме и ние. Със същата цел и „Нухива“ пердаши след нас, макар че не ми е ясно какво може да купи. Негов собственик и капитан е Нари Херинг, син на английски евреин и туземка, но единственият му капитал са нахалството, дълговете и неплатените сметки за уиски. В тия неща е гений. Толкова е задлъжнял, че няма търговец в Напеее, който да не се интересува от неговото благополучие. Какво ли не правят търговците, за да му дадат възможност да изкара нещо? Те нямат друг изход, а пък за Нари това е добре дошло. Аз например никому нищо не дължа, но каква полза? Ако припадна ей тук на брега, ще ме оставят да пукна като куче. Защото никога няма да загубят от това. Виж, с Нари Херинг е друго. Как биха се разтичали, ако той легне болен! И звездите ще му свалят, щом потрябва. Много пари са им вързани в него. Та не могат да го оставят на произвола на съдбата. У дома си ще го приберат и ще се грижат за него като за роден брат. Да ви кажа право, от честността полза няма, колкото и да ни я препоръчват.

– Какво общо има този Нари с нашия разговор? – не издържа англичанинът и като се обърна към Грийф, каза: – Що за басня са тия бисери? Обяснете всичко последователно.

– Ще трябва да помагате – предупреди Грийф останалите и започна да разказва: – Старикът Парле е голям чудак. Доколкото го познавам, струва ми се, че не е с всичкия си. Както и да е, чуйте сега историята. Парле е чистокръвен французин. Лично той ми каза веднъж, че е парижанин. И говорът му е чисто парижки. Доиде по тия места много

отдавна. Хвана се с търговия и с какво ли не още. И така попадна на Хикихохо. Залови се да търгува, когато разменната търговия беше в разцвете си. На Хикихохо живееха стотина туземци – от бедни по-бедни. Той се ожени за тяхната кралица – според, туземния обред. И когато тя умря, наследи всичките ѝ владения. После избухна епидемия от морбили, от която оцеляха не повече от десетина туземци. Парле, като крал, ги хранеше, а те работеха за него. Трябва да ви кажа, че преди да умре, кралицата роди момиче. Кръстиха го Арманд. Когато момиченцето стана на три години, Парле го изпрати в един манастир в Папеете, а на седем или осемгодишна възраст го изпрати във Франция. Досещате се какво ще излезе, нали? Парле, капиталист и крал на един от островите на архипелага Пуамоту, не можеше да изпрати единствената си дъщеря другаде освен в най-добрия и най-аристократичния френски манастир – знаете, че в добрата стара Франция не съществуват расови предразсъдъци. Възпитавали са Арманд като принцеса, пък и самата тя се чувствуваше принцеса. При това мислеше, че е чистокръвна бяла, и дори не подозираше, че в произхода ѝ може да има нещо не в ред.

И сега идва трагедията. Старецът открай време си беше малко смахнат и толкова дълго живееше на Хикихохо като неограничен властелин, та накрая си въобрази, че е истински крал, а дъщеря му – истинска принцеса. Когато Арманд навърши осемнадесет години, той реши да я прибере при себе си. Натрупал бе вече купища пари, както се казва. Построи огромна къща на Хикихохо, а в Папеете – великолепно бунгало. Арманд трябваше да пристигне с пощенския параход от Нова Зеландия и старецът тръгна с шхуната си да я посрещне в Папеете. И може би всичко щеше да мине благополучно напук на всички надути кокошки и тъпи говеда в Папеете, ако не бе се разrazil ураганът. Струва ми се, че това беше годината, когато водата заля Ману-Хуни и над хиляда души се издавиха. Така ли е?

Всички кимнаха, а капитан Уорфийлд добави:

– Тогава плавах с „Магпай“. Бурята ни изхвърли на сушата – шхуната с целия екипаж и готвача. Натика ни в кокосовите палми на четвърт миля от брега. Това стана при входа на Таохайския залив, а се смята, че това пристанище е защитено от бури.

– И тъй – продължи Грийф – старият Парле попада в същия ураган и пристига в Папеете с цяла шапка перли едва три седмици по-късно. Бурята изхвърлила на брега и неговата шхуна, та трябвало да я изправят и да подлагат плазове, за да я довлекат до водата, която била на половин миля.

В това време Арманд го чакала в Папеее. Никой от местните жители не я навестил. Самата тя, по френски обичай, направила посещение на губернатора и на пристанищния лекар. Те я приели, но техните кокошки се били измъкнали от къщи, а след това не ѝ върнали посещението. Да, тя била отритната, отхвърлена от обществото, макар да не подозирала това; но те по деликатен начин я накарали да разбере. Там имало някакъв весел млад лейтенант от един френски крайцер. Тя завладяла сърцето му, но не и ума му. Можете да си представите какъв удар е било всичко това за момичето, образовано, красиво, възпитано като истинска аристократка, разгалено от всичко онова, което може да се купи с пари в старата Франция. Той сви рамене. – Не е трудно да отгатнете края. В бунгалото на Парле имаше един слуга японец. Той видял със собствени си очи разказваше после, че тя постъпила като истински самурай. Взела кинжала – без бързане, без безумна жажда за смърт, – взела кинжала, допряла внимателно острието му там, където е сърцето, и с две ръце го натиснала бавно и уверено.

Парле пристига със своите перли едва след това. Разправят, че имал една перла на стойност шестдесет хиляди франка. Питър Гий я видял и както ми каза, сам предложил за нея толкова. Старецът съвсем се смахнал. Държали го два дена в колониалния клуб в усмирителна риза...

– Чичото на жена му, един стар туземец, го освободил от ризата и го пуснал – прибави отговорникът.

– И тогава старият Парле се развилнял – продължи Грийф. – Ранил с три куршума подлеца лейтенант...

– Така че той лежа три месеца в лазарета – вмъкна капитан Уорфийлд.

– Лиснал чаша вино в лицето на губернатора; бил се на дуел с пристанищния лекар; пребил от бой слугите му туземци; нахълтал в болницата, строшил две ребра и ключицата на един санитар и дим да го няма. Хукнал към шхуната си с револвер във всяка ръка и крещял: „Дайте на сам началника на полицията с всичките му жандарми! Нека ме арестуват, ако смеят.“ отплавал за Хикихохо. Разправят, че оттогава не е напуснал острова.

Отговорникът кимна:

– Това беше преди петнадесет години, оттогава не е мръднал оттам.

– И не е престанал да трупа бисери – каза капитанът. – Луд, съвсем побъркан. Тръпки ме побиват, като се сетя за него. И същински магьосник.

– Какво, кашо? – попита Мълхол.

– Господар на стихииите – така поне вярват туземците. Попитайте ТаиХотаури. Хей, ТаиХотаури, я кажи какво прави старият Парле със стихииите.

– Каквото прави дяволът – отвърна хаваецът. – Нали знам. Кажете ли да има буря, ще има буря. Кажете ли да няма вятър, няма вятър.

– Да, истински стар магьосник – рече Мълхол.

– Тия бисери носят нещастие – изгърси внезапно ТаиХотаури и мрачно поклати глава. – Парле казва, ще продава. Идват много шхуни. Тогава Парле прави голям ураган и край. Ще видите. Всички туземци казват така.

– Но сега е тъкмо времето на ураганите – усмихна се кисело капитан Уорфийлд. – Туземците не са далеч от истината. Ето, и сега нещо се готви; аз бих предпочел „Малахини“ да е на хиляди мили отгук.

– Той си е смахнат, разбира се – заключи Грийф. – Неведнъж съм се мъчил да го разбера. Но

главата му е съвсем объркана. Осемнадесет години

Арманд беше всичко за него. И досега той понякога вярва, че е жива, но още не се е върнала от Франция. Това донякъде обяснява защо не иска да се раздели с бисерите си. А как ненавижда белите! Никога не забравя, че те са причина за смъртта ѝ, макар почти винаги да забравя, че тя е мъртва...

– Ето на! Къде е вашият вятър?

Платната увиснаха безсилно над главите им и капитан Уорфийлд изруга през зъби. Горещината и без това беше непоносима, а сега, при липсата на вятър,

стана невъзможна. По лицата на всички шуртеше вота, ту един, ту друг поемаше тежко дъх и търсеше жално повече въздух.

– Ето го пак вятъра – изменил е посоката с осем румба. Обърни гикшкотите! Живо!

Матросите се спуснаха да изпълнят заповедта на капитана и цели пет минути шхуната плава право към входа на лагуната, преодолявайки силното течение. Но вятърът отново стихна, сетне духна от предишната посока и пак трябваше да обърнат платната.

Ето и „Нухива“ – каза Грийф. – Пуснали са мотора. Вижете как се нос!и

– Готово ли е всичко? – попита капитанът механика, португалец метис, който се подаде от малкия люк пред самата капитанска кабина, бършейки потното си лице с топка омазнени кълчища.

– Готово – отговори механикът.

– Тогава пускай!

Механикът изчезна в бърлогата си и миг след това се разнесе хъркането и прашенето на заглушителя; но шхуната не можа да запази преднина. Докато тя изминеше два фута, малкият тендер успяваше да направи три и бързо я застигна и изпревари. На палубата му се виждаха само туземци. Човекът, който го управляваше, им махна насмешливо с ръка за поздрав и довиждане.

– Това е Нари Херинг – каза Грийф на Мълхол, – този едрият, на шурвала. Най-нахалният и най-безсъвестният негодник в целия архипелаг.

След пет минути хавайците на „Малахини“ нададоха радостен вик и всички погледи се насочиха към „Нухива“. С мотора на тендера бе станало нещо и те го настигаха. Матросите на „Малахини“ се покатери-ха по мачтите и взеха да се присмиват на съперниците си; малкият тендер се бе наклонил под напора на вятъра, а отливът го отнасяше назад.

– Това се казва мотор! – възхити се Грийф от мотора на „Малахини“, когато пред тях се разкри лагуната и корабът зави, за да пусне котва.

Макар и явно доволен, капитан Уорфийлд изръмжа в отговор:

– Ще си изкара парите, не бойте се.

„Малахини“ се промъкна в средата на малката флотилия, където най-после намери свободно място да хвърли котва.

– Ето го и Айзък с „Доли“ – рече Грийф и махна ръка за поздрав. – И Питър Ги й с „Роберта“. Може ли без него на такава продажба на бисери! А ето и Франчини с „Кактус“. Всички търговци са се събрали. Старият Парле ще вземе добри пари, бъдете сигурни.

– Онези още не са оправили мотора си – присмя се капитан Уорфийлд.

Той се бе загледал натам, където между палмите около лагуната се виждаха платната на „Нухива“.

II

Къщата на Парле беше голяма двуетажна постройка от калифорнийски дървен материал, покрита с поцинкована ламарина. Тя дотолкова не отговаряше на тънкия пръстен на атола, че стърчеше на пясъчната ивица като някое страшилище. Щом „Малахини“ хвърли котва, капитанът и останалите тръгнаха да посетят Парле, както изискваше учтивостта. Капитаните и търговците от другите кораби се бяха събрали вече в голямата стая и разглеждаха бисерите, чиято разпродажба щеше да се извърши на следния ден. Тъмнокожии слуги – жители на острова и роднини на Парле – сновяха нагоре-надолу и разнасяха уиски и абсент. Между тази необикновена компания с покашливане и хихикане се движеше и самият Парле – жалка развалина, в която трудно можеше да се познае някогашният висок и силен мъж. Очите му, потънали в орбитите, бяха трескави, бузите му – дълбоко хлътнали. Косата му беше вече оредяла на места, като мустаците и козята му брадичка.

– Господи! – прошепна тихо Мълхол. – Същински дългоног Наполеон Трети – само че изсушен, спечен и спаружен. Кожа. и кости. Нищо чудно, че държи главата си все на една страна. Как иначе ще пази равновесие?

– Ще има буря – каза старецът на Грийф вместо поздрав. – Вие сигурно съвсем не сте равнодушен към бисерите, щом сте дошли в такъв ден.

– Човек и в ада би отишъл за такива бисери – засмя се искрено Грийф и плъзна поглед по изложбата на масата.

– И други са дошли за тях – просъска старият Парле. – Я вижте този! – Той посочи голям великолепен бисер, почти колкото орех, който беше поставен отделно върху парче велур. – Шейсет хиляди франка ми даваха за него в Таити. А утре хората Ще дадат и повече, стига да не ги отнесе ураганът. Този бисер го намери мой братовчед, по-право братовчед на жена ми. Туземец. При това крадец. Взе, че го скри. А бисерът си беше мой. Неговият братовчед, който се пада роднина и на мен – ние тук сме все рода, – го уби, грабна бисера и избяга в Ноо-Нау с кораб. Тръгнах да го гоня, но вождът на

жителите В Ноо-Нау го бе убил заради този бисер, преди да го стигна там. Да, да, тук на масата има доста мъртъвци. Ще пиете ли, капитане? Вашето лице ми е непознато. Нов ли сте по тия места?

- Това е капитан Робинсън от „Роберта“ – запозна ги Грийф.
- В това време Мълхол се здрависваше с Питър Гий. Не съм и сънувал, че на света има толкова бисери – рече Мълхол.
- Толкова много накуп и аз не съм виждал – призна Питър Гий.
- Колко ли може да струват? – попита Мълхол.
- Петдесет-шейсет хиляди английски лири – за нас изкупвачите. А в Париж... – той сви рамене.

Мълхол избърса потта, която се стичаше в очите му. Всички в стаята се обливаха в пот и дишаха тежко. Лед нямаше, та уискито и абсентът бяха като топъл чай.

– Да, да – кудкудякаше Парле. – Много мъртъвци лежат на тази маса. Познавам добре всички тия бисери. Виждате ли тези три – чудесно подбрани, нали? Един ловец от Великденския остров ги улови за мен само за една седмица. На другата седмица него го улови акула – откъсна му ръката, после получи отравяме на кръвта и това го довърши. А онзи там, големият с неправилната форма, не е нещо особено, ще съм доволен, ако утре ми дадат за него двацет франка – а е изваден от двацет и два разтега дълбочина. Ловецът беше от Раротонта. Счупи всички рекорди. С очите си го видях. Но след два часа умря – я дробовете му се бяха пръснали, я бе получил кесонова болест. А как крещеше, преди да умре! На няколко мили можеше да се чуе. Такъв юначага туземец вече не съм видял. Шестима от моите ловци умряха от кесонова болест. И още много хора ще умрат, още много ще умрат.

– Стига си кръскал, Парле! – не се стърпя един от капитаните. – Бурия няма да има.

– Ако бях силен, както някога, веднага щях да вдигна котва и да се омета отгук – отвърна Парле със старчески си фалцет. – Начаса щях да се омета, ако бях силен и млад и още можех да усетя вкуса на виното. Но вие ще останете. До един ще останете. Аз и не бих ви съветвал тъй, ако мислех, че ще ме послушате. Лешояди от мърша бягат ли? Ха

Пийнете още по чашка, мои храбри моряци. Да, да, кой ще се излага на опасности заради няколко зрънца от миди! Я вижте тия красавци! Разпродажбата започва утре, точно в десет. Старият Парле разпродава бисерите си и лешоядите се събират... А стария Парле навремето беше по-силен от всички тях и още мнозина ще погребат!

– Ако и това не е мръсен скот! – прошепна отговорникът на Питър Гий.

– И да има буря, какво от това? – каза капитанът на „Доли“. – Хикхохо никога още не е бил заливан.

– Значи вероятно е да дойде и неговият ред – възрази капитан Уорфийлд. – Нямам вяра в този остров.

– Кой кряка сега? – упрекна го Грийф. – Ще пукна от мъка, ако загубя новия мотор, преди да си е изкарал разноските – отвърна мрачно капитан Уорфийлд.

С неочаквана пъргавина Парле се шумгна през тълпата към барометъра на стената.

– Гледайте тук, мои храбри моряци! – извика Парле ликуващ. .

И Човекът, който беше най-близо до барометъра, се взря в него. На лицето му се изписа изненада.

– Паднал е с десет – кратко рече той, но на всички лица се изписа тревога и всеки сякаш беше готов да се хвърли още сега към вратата.

– Слушайте! – изкомандува Парле. В настъпилата тишина долетя шумът на прибой – необичайно силен, той се разбиваше в брега с грохот и рев.

– Надига се голямо вълнение каза някой и всички се втурнаха към прозорците. Между палмите се виждаше океанът. Огромни сини вълни настъпваха отмерено към кораловия бряг. Няколко минути всички наблюдаваха необикновената гледка, разговаряйки тихо, и всички забелязаха, че вълните стават все по-големи. Океанът, се вълнуваше при пълно безветрие, беше толкова зловещ, че хората снишаваха неволно глас. Парле ги стресна с неочаквания си грак:

– Все още има време да излезете в открито море, храбри джентълмени, нали имате лодки, можете да си измъкнете шхуните от лагуната на буксир.

– Не се безпокой, старче – каза Дарлинг, помощник-капитанът на „Кактус“, едър двадесет и пет годишен младеж. – Бурята е встрани, на юг, и ще ни отmine. Няма и да я усетим.

Всички въздъхнаха с облекчение. Разговорите се подновиха, гласовете станаха по-гръмки. Някои от търговците дори се върнаха до масата и отново заразглеждаха бисерите. Парле се разкроя още по-силно.

– Така и трябва – насърчи той хората около масата. – И краят на света да настъпи, вие пак ще търгувате.

– Утре ще изкупим всичко – увери го Айзък.

– Значи ще купувате в ад.

Взрив от недоверчив смях вбеси стареца. Вън от кожата си, той се нахвърли срещу Дарлинг:

– Откога сукалчета като тебе взеха да разбират от бури? И от кого е съставена карта на движението на ураганите в архипелага Пуамоту?

Интересно в кои книги сте намерили такава карта? Плавал съм по тия места, когато и най-старите от вас още не са били родени. Знаем какво говоря. Като се движат на изток, ураганите описват такава огромна дъга, че се получава почти права линия. А когато се движат на запад, правят остър завой. Спомнете си картата. Обяснете ми защо ураганът през деветдесет и първа смете Аури и Хиолау? Цялата работа е в дъгата, храбреци мои, каква дъга описва! След час-два, най-много три, и тук ще излезе вятър. Я чуйте.

Мощен удар разтърси с грохот кораловите основи на атола. Къщата затрепера. С бутилки уиски и абсент в ръце тъмнокожите слуги се запритисаха един към друг, сякаш търсеха закрила, и се вторачиха през прозорците в грамадната вълна, която прехвърли брега и допълзя до един от навесите за копра.

Парле погледна барометъра, ухили се и злорадо изгледа гостите си. Капитан Уорфийлд отиде да види барометъра.

– Двайсет и девет и седемдесет и пет – съобщи той. – Паднал е още с пет. Старият дявол е прав. Надига се буря. Правете каквото искате, но аз се връщам на „Малахини“.

– Става все по-тъмно – каза Айзък почти шепнешком.

– Господи! Също като на сцена! – рече Мълхол

Грийф, след като погледна часовника си. – Десет часът сутринта, а сякаш припада здрач. Сега започва трагедията. Дайте тиха музика, В отговор нов грохот разтърси атола и къщата. в панически страх хората се хвърлиха към вратата. В тоя полумрак запотените им лица изглеждаха призрачни. Айзък се задъхваше като асматику от задушавашата жегла.

– Какво се разбързахте? – ехидно се хилеше Парле на разотиващите се гости. – Пийнете по едно за по път, храбри джентълмени.

Но никой не го слушаше. Когато гостите се запътиха към брега по пътеката, очертана в краищата с раковини, старикът подаде глава от вратата и извика:

– Не забравяйте, господа, че утре в десет часа сутринта старият Парле ще разпродава своите бисери!

III

На брега се разигра интересна сцена. Хората се качваха припряно в лодките и те една подир друга се отделяха от брега. Притъмня още повече. Тягостното безветрие продължаваше и когато вълните се разбиваха о брега от външната страна на атола, пясъчната ивица потреперваше. Нари Херинг се шляеше лениво по пясъка. Гледаше как капитаните и търговците бързат да отплават и се хилеше. С него бяха Трима от матросите му хавайци и ТаиХотаури.

– Влизай в лодката и хващай едно весло – заповяда капитан Уорфийлд на кормчията си. ТаиХотаури приближи нехайно към капитана, а Херинг и хавайците останаха на около четири крачки.

Вече няма да работя при тебе, капитане – каза високо и предизвикателно Таи Хотуари; но изражението на лицето му противоречеше на този тон, и още повече че той усилено намигаше на капитана. – Удари ме, капитане – прошепна хапливо той и пак Смигна многозначително.

Капитан Уорфийлд разбра намека и реши да изиграе добре ролята си. Той вдигна юмрук и изрева:

– Влизай в лодката, мръсна свиня, или ще те смачкам на пихтия.

Храбрецът отстъпи и се наежи; тогава Грийф застана между тях, решил да успокои капитана.

– Отивам да работя на „Нухива“ – каза Таи-Хотаури и тръгна към Херинг и матросите му.

– Връщай се веднага! – кресна след него Уорфийлд. – Той е свободен човек, капитане – обади се Нари Херинг. – Преди работеше при мене и сега пак ще работи при мене – това е всичко.

– Хайде, че трябва да вървим на шхуната – каза нетърпеливо Грийф. – Я колко притъмня.

Капитан Уорфийлд се предаде, но щом лодката се отдалечи, той се изправи на кърмата и размаха юмрук към брега.

– Ще си разчистя сметките с тебе, Нари! – извика Уорфийлд. – От толкова капитани само ти се намери да отмъкваш чужди моряци.

После седна на мястото си.

– Какво ли има наум ТаиХотаури? – запита се след малко той. – Намислил е нещо, но какво именно?

IV

Щом лодката се доближи до „Малахини“, от борда се подаде разтревоженото лице на Херман.

– Барометърът хвърчи надолу – съобща той. – Ще има ураган. Наредих да приготвят втората котва

от десния борд.

– Пригответе и голямата – разпореди се капитан Уорфийлд, поемайки ръководството, – Няколко души да изтеглят тази лодка. Обърнете я с дъното нагоре и я закрепете здраво.

Екипажите на всички шхуни бяха заети с работа. Дрънчаха котвени вериги; един след друг съдовете вдигаха котва, обръщаха се, а после пускаха и втора котва. Тези, които имаха трета котва, като „Малахини“, се готвеха да спуснат и нея, след като се разбере от коя посока ще задуха вятърът.

Мощният рев на приборя отвън се усилваше все повече, но лагуната беше още спокойна и гладка като огледало. Около къщата на Парле нямаше никакви признаци на живот. При навесите за лодките, копрата и седефа нямаше жива душа.

С удоволствие бих вдигнал котва и бих се омел – каза Грийф. – И ако наоколо беше открито море, така и щях да направя, но тук сме в капан: вериги от атоли се простират и на север, и на изток, все пак най-добре е да не мърдаме. Как мислите,

капитан Уорфийлд? д

– Съгласен съм с вас, макар че при буря лагуната е безопасна като воденичен яз. Питам се само от коя страна ще връхлети ураганът. Охо! Един от складовете на Парле вече отиде, Те видяха как един от навесите за копра се наклони и рухна, пометен от разпенената вълна, която прехвърли пясъчната ивица и се изля в лагуната.

– Прехвърли! – възкликна Мълхол. – И това е само началото. Ето пак!

Нова вълна поде останките от навеса и ги пръсна на пясъка. Трета ги разби окончателно и ги изхвърли в лагуната.

– Да задуха поне, че да се разхладим – процеди махолм. – Не мога вече да дишам. Адска жега. Опекох се като в пещ. С един удар на ножа си той отвори кокосов орех. Като изпи съдържанието му. Останалите последваха примера му, а в това време друга вълна разби пред очите им

още един навес, под който бяха складирани черупки от бисерни миди. Сега барометърът показваше двадесет и девет и петдесет. Изглежда, че сме се оказали едва ли не в самият център на ниското налягане – каза весело Уорфийлд. – Нито веднъж не съм попадал в сърцето на ураган. Това ще бъде нещо ново и за вас, Мълхол. както хвърчи барометърът надолу, няма да е шега това.

Капитан Уорфийлд ахна и всички се обърнаха към него. С бинокъл си той оглеждаше югоизточния край на лагуната.

– Ето че идва – каза тихо той. виждаше се и без бинокъл. Необикновена пелена от мъгла стремително се носеше към тях, пълзейки по самата повърхност на лагуната. Пред нея палмите се огъваха ниско и от тях хвърчаха откъснати листа. Ведно с вятъра по лагуната пълзеше ясно очертала ивица потъмняла, кипнала вода. И в тая ивица, сякаш ѝ бяха предводители, се появяваха въртопчета, породени от вятъра. Зад тъмната ивица следваше друга, огледално гладка и спокойна, широка четвърт миля. Подир нея още една – тъмна, разбунена от вятъра ивица, зад която цялата

лагуна кипеше в бяла пяна.

– Каква е пък тази гладка ивица? – попита

Мълхол.

– Щил – отговори Уорфийлд.

– Но той се движи със същата скорост, с която и вятърът – възрази Мълхол.

– Иначе не може и да бъде; ако вятърът го застигне, няма да има никакъв щил. Това е двоен шквал. Веднъж попаднах в такъв край Саван. Ама беше един! Бам! – връхлетя ни, после настъпи пълно затишие и пак ни връхлетя. Внимание! Наближава ни. Погледнете „Роберта“.

Вятърът, срещнал на пътя си най-напред „Роберта“, която стоеше с отпуснати котвени вериги, я подхвърли като сламка. Но веригите мигом се опънаха и шхуната, опряна рязко, застана с нос срещу вятъра. Първият напор на бурята подемаше шхуните една след друга, но веригите веднага се изопваха и ги задържаха. Когато котвата дръпна рязко „Малахияни“, Мълхол и неколцина от хавайците не успяха да се задържат на крака.

Изведнъж вятърът изчезна. Летящата ивица на шкила ги бе достигнала. Грийф запали клечка кибрит, без да ѝ прави завет, и тя спокойно се разгоря в неподвижния въздух. Беше полумрак. Облачното небе, надвиснало ниско от часове, сега като че ли легна

върз самия океан.

Но ето че вторият напор на урагана връхлетя „Роберта“ и тя, а след нея и останалите шхуни опънаха веригите. Побелялото от ярост море кипеше с малки пръскащи се вълни. Палубата на „Малахини“ се тресееше. Здравео опънатите фалове барабаняха по мачтите, а целият такелаж тътнеше неистово, сякаш под ударите на нечия великанска ръка. Невъзможно беше да се диша срещу вятъра. Мълхол, който заедно с другите се бе скрил на завет до кабината, се убеди в това; само за секунда дробовете му се напълниха с толкова много въздух, че щеше да се задуши, ако не бе успял да се обърне и да си поеме дъх.

– Невероятно! – промълви той, но никой не го чу. Херман и няколко матроси пълзяха на четири

крака напред, за да пуснат и третата котва. Грийф спря капитан Уорфийлд и посочи „Роберта“. Тя се движеше към тях, влачейки котвите. Уорфийлд извика в ухото на Грийф:

– И ние се мъкнем така.

Грийф се хвърли към шурвала, завъртя го рязко „Малахини“ се обърна наляво. „Роберта“ мина само на петнадесетина крачки от тях с кърмата напред. Грийф и спътниците му махнаха на Питър и капитан Робинсън, който с няколко матроси се суетеше на носа на „Роберта“.

– Питър е решил да се откаже от котвите – извика Грийф. – Ще опита да излезе от лагуната. Нищо друго не му остава, шхуната мъкне котвите.

– Но нашите държат – викна в отговор капитан Уорфийлд. – Вижте, „Кактус“ ей сега ще връхлети върху „Мизи“. Ще се ударят здравата. До този момент „Мизи“ стоеше на едно място, но „Кактус“ я удари с цялата си тежест и я повлече;

Та двете склещени шхуни се носеха ведно по кипналата белота. Виждаше се как моряците режат опъналите се въжета на двата съда, за да ги отделят един от друг.

Освободена от котвите и вдигнала кливера, „Роберта“ се насочваше към протока в северозападния край на лагуната. От „Малахини“ я видяха как се вмъкна в протока и излезе в открито море. Но „Мизи“ и „Кактус“ не успяха да се откачат и бурята ги хвърли на брега, половин миля от изхода на лагуната.

А вятърът непрекъснато се усиливаше. Човек трябваше да напряга всички сили, за да издържи на напора му, а ако се наложеше да пълзи по палубата срещу него, след няколко минути съвсем изнеможяваше. Херман и хавайците упорито вършеха своята

работа – връзваха и укрепваха всичко, което може да се укрепи.

Вятърът раздра и смъкна от гърбовете им тънките фланелки. Те се движеха бавно, сякаш телата им тежаха с тонове, все търсеха някаква опора и не я пускаха, преди да са се хванали за друга. Свободните краища на въжетата стояха в хоризонтално положение, вятърът ги разнищваше и малко по малко ги разкъсваше и отнасяше.

Мълхол побутна тези, които бяха около него, и посочи към брега. Навесите на Парле бяха изчезнали,

а къщата му се клатеше като пияна. Вятърът духаше по дължината на атола, така че редицата кокосови палми, разпростряла се на няколко мили предпазваше къщата. Но огромните океански вълни които прехвърляха атола, подкопаваха и рушаха основите ѝ. Тя се бе наклонила вече на една страна и всеки момент щеше да рухне. Тук-таме се виждаха хора, привързани за палмите. Дърветата не се люлееха, не се клатеха. Превити неподвижно от вятъра, те само трепереха зловещо. Под тях по пясъка се стелеше бялата пяна на вълните.

Откъм далечния край на лагуната също прииждаха огромни вълни. Те набираха сила по протежение на десетте мили и ту заливаха шхуните, ту ги вдигаха на гребените си. „Малахини“ започна да зарива нос до самия полубак и от време на време палубата се пълнеше с вода до парапета.

– Сега е време за вашия мотор! – с все сила извика Грийф.

Капитан Уорфийлд се добра пълзешком до механика и даде гръмко и отчетливо нарежданията си.

Моторът заработи с пълни обороти и „Малахини“ – започна да се държи по-добре. И сега зариваше нос във вълните, но не дърпаше така яростно котвената верига. И все пак те не се отпуснаха. Моторът от четиридесет конски сили успя само да отслаби опъна и нищо повече.

Вятърът продължаваше да се усилва. Хвърлила котва до „Малахини“, но малко по-близо до брега с още непоправен мотор и без капитан на борда, ката „Нухива“ беше съвсем зле. Зариваше нос под вълните толкова често и толкова дълбоко, че хората от „Малахини“ губеха надежда да я видят отново.

Към три часа следобед я заляха две вълни една след друга. „Нухива“ вече не се показва. Мълхол погледна въпросително Грийф.

– Издъни люковете – изкрещя в отговор той.

Капитан Уорфийлд посочи „Унифред“, малка шхуна, която се мяташе и подскачаше от другата страна на „Малахини“; капитанът закрепя нещо в ухото на Грийф, но дой него разбра. Достигаха само неясни откъслечни думи – останалото се губеше в рева на урагана,

– Прогнило корито... Котвата го държи...

то самото как се държи още?.. Старо е като Ноевия ковчег.

След час Херман посочи същата шхуна. Почти цялата ѝ носова част заедно с фок мачтата и битенгите бе изчезнала при резките сътресения от дърпането на котвата. Обърната с борд към вълните, тя попадна между две и предната ѝ част изчезна под водата; така, полупотопена, вятърът я подгони към брега.

Сега бяха останали пет шхуни, от които само „Малахини“ имаше мотор. Страхувайки се да не ги сполети участта на „Нухива“ или „Уинифред“, две от тях последваха примера на „Роберта“: прерязаха котвените си вериги и се понесоха към изхода на лагуната. Първата беше „Дали“, но вятърът отнесе кливера ѝ и тя се разби на брега недалеч от „Мизи“ и „Кактус“. Това не спря „Моана“, която също преряза веригата си и сподели съдбата ѝ.

– Екстра моторче си имаме, а? – извика капитан Уорфийлд на Грийф.

Собственикът на шхуната му стисна ръка.

– Ще си изкара парите! – викна той в отговор. – Вятърът се обръща на юг, сега ще ни е по-леко.

Вятърът духаше с нарастваща сила, но постепенно измени посоката си, докато се обърна на югоюго-запад, тъй че трите шхуни застанаха перпендикулярно на брега. Ураганът грабна останките от къщата на Парле, запрати ги в лагуната и ги подгони към оцелелите съдове. Отминавайки „Малахини“, цялата купчина се стовари върху „Папара“, на четвърт мля зад нея. Екипажът се хвърли към бака и след четвърт час отчаяни усилия изхвърли останките от къщата, но „Папара“ загуби фокмачтата и бушприта си.

Вляво от „Малахини“ и малко по-близо до брега стоеше „Тахаа“ – стройна, досущ като яхта, но с несъразмерно тежки рангоути. Котвите ѝ все още я държаха, но капитанът, като видя, че вятърът не отслабва, нареди да отрежат мачтите.

– Заслужавате поздравления за този мотор – каза Грийф на капитан Уорфийлд. – Благодарение на него няма да ни се наложи да режем мачтите.

Капитанът поклати глава със съмнение.

С промяната на вятъра вълнението в лагуната намаля, но сега океанските вълни, прехвърлящи атола, подхвърляха шхуните ту нагоре, ту надолу. На брега почти не останаха палми. Някои бяха покосени, други – изкоренени. Пред очите на хората от „Малахини“ една палма се счупи

по средата и горната ѝ част, където се бяха вкопчили трима души, полетя в лагуната. Двама от тях се пуснаха и доплуваха до „Тахаа“. Не след дълго, непосредствено преди да се смрачи, единият скочи от борда на „Тахаа“ и заплува уверено през пенливите режещи вълни към „Малахини“.

– Това е ТаиХотаури – позна го Грийф. – Сега ще чуем новини.

Хаваецът се хвана за ватершага, покатери се на носа и запълзя по палубата. Оставиха го да си поеме дъх и да се приюти що-годе на завет при кабината, след което той започна да разказва – откъслечно, по-скоро с жестове, отколкото с думи.

– Нарі... Проклет разбойник!... Искаше да открадне. .. перлите... Убие Парле... Човек убие Парле... Никой не знае кой... Трима хавайци, Нарі и аз... пет боба в шапката... Нарі каза един боб черен. .. никой не знае... Убие Парле... Нарі проклет лъжец... Всички бобове черни... И петте черни... Под навеса за копра тъмно... Всички извадиха черни. .. Духна силен вятър... трябваше спасяваме... Всички на дърветата... Тези бисери носят нещастие, нали казах... носят нещастие.

– Къде е Парле? – викна Грийф.

– На дърво... с трима своите хавайци. Нарі и един хаваец на друго дърво... Мое дърво отиде по дяволите: аз доплувах до шхуната.

– А бисерите къде са?

– На дървото, у Парле. Нарі може да пипне.

Като крещеше в ухото на всеки поотделно, Грийф им повтори разказаното от ТаиХотаури. Вбесен повече от всички, капитан Уорфийлд заскърца със зъби.

Херман се спусна в трюма и се върна с фенер, но щом вдигнаха фенера над кабината, вятърът го угаси. По-голям успех имаха с фенера на компаса, който бе запален с общи усилия.

– Каква приятна нощ! – викна Грийф в ухото на Мълхол. – И вятърът се усилва.

– Каква скорост има?

– Сто мили в час... а може и двеста. Знаем ли? В живота си не съм виждал такъв вятър.

Огромните талози, прехвърлящи атола, усилиха вълнението в лагуната. Ураганът гонеше водите на океана на стотици мили обратно, срещу отлива, тъй че отливът съвсем не се чувствуваше. А щом започна приливът, настъпващите към атола вълни станаха още по-големи. Луна-та и вятърът се бяха сговорили да изсипят върху Хикихохо целия Тихи океан.

Капитан Уорфийлд се върна от машинното, където редовно надзърташе, и съобщи, че механикът лежи в несвята.

– Не можем да оставим мотора да спре – добави той безпомощно.

– Добре – каза Грийф, – изкарайте механика на палубата. Аз ще го сменя.

Люкът на машинното беше плътно затворен и там можеше да се влезе само през един тесен проход от каютата. Човек можеше да се задуши от горещината и бензиновите изпарения. Грийф огледа набързо, но с опитно око мотора и всички снаряжения в малкото помещение, после духна газената лампа. И заработи на тъмно – блещукаше само краят на цигарите, които палеше една от друга. Колкото и да беше спокоен, скоро пролича, че нервите му започват да не издържат в тази килия, където беше затворен с едно механизирано чудовище, което се напъваше, пшкваше и стенеше в крещящата тъмнина. Разголен до кръста, изплескан с грес и машинно масло, целият в драскотини и синини, защото при клатушкането си шхуната го подмяташе насам-натам, с глава замаяна от изпаренията, той работеше часове наред, като ту благославяше, ту проклинаше мотора и всичките му части. Запалването започна да изневерява. Горивото постъпваше неравномерно и, което е най-лошото, цилиндрите започнаха да се прегряват. После направиха съвещание в каютата; механикът взе да ги увещава и да моли да спрат мотора за половин час, за да изстине, а в това време да оправят охлаждането. Капитан Уорфийлд се обяви решително против изключването на мотора. Механикът се кълнеше, че в такъв случай моторът ще свърши и ще спре завинаги. С възпалени очи, целият изпоцапан и изподраскан, Грийф ги изруга и се разпореди както той си знаеше. Заповяда на Мълхол, Херман и отговорника да останат в каютата и да филтрират бензина по два-три пъти. В пода на машинното пробиха отвор и един от матросите започна да облива цилиндрите с вода от трюма, а Грийф се зае да смазва всички подвижни части.

– Не знаех, че сте такъв специалист по бензина – възхити се капитан Уорфийлд, когато Грийф влезе в каютата да глътне малко почист въздух.

– Аз се къпя в бензин – процеди яростно той. – Пия бензин. . .

За какво друго Грийф използваше бензина остана неизвестно защото в този миг „Малахини“ заби рязко нос във водата и всички в каютата се лашнаха в предната стена заедно с бензина, който филтрираха. Няколко минути не можеха да се изправят на крака, валяха се насам-натам и се блъскаха от стена в стена. Върху шхуната се стовариха една след

друга три огромни вълни и тя скърцаше, стенеше и трепереше под непосимия товар на водата, заляла палубата и. Гриф пропълзя до мотора, капитан Уорфиилд изчака удобен момент да се изкачи на палубата.

Той се върна чак след половин час.

– Отнесен е велботът – съобщи Уорфиилд. – и кайкът. Всичко е отнесено освен палубата и люковете. Ако не беше моторът, щяхме да свършим. Потдържайте го.

Към полунощ главата и дробовете на механика се прочистиха достатъчно от бензиновите пари и той смени Триф, който се изкачи на палубата, за да прочисти своите дробове. Присъедини се към останалите, които се бяха сгушили зад кабината, и макар че с ръцете се държаха за каквото могат, за по-сигурно се бяха привързали и с въжета. Това беше една пъстра човешка смесица, защото и за хавайците нямаше друго убежище. Някои от тях по покана на капитан Уорфиилд се вмъкнаха в каютата, но бензиновите пари скоро ги прогониха. „Малахини“ ту изчезваше между вълните, ту щръкваше на гребените им, и хората вдишваха не въздух, а някаква смес от въздух, пръски и вода. – Мръсна работа, Мълхол! – викна Гриф на госта си между две вълни. Мълхол, който се давеше и кашляше, успя само да кимне в отговор. Шпигатите не успяваха да пропуснат

огромният товар вода на палубата. Щом водата се излееше през единия борт, „Малахини“ се

накланяше с другия или пък вирваше нос към небето

и тогава водната лавина заливаше палубата от край до край. Пороят се устремяваше към стълбите, изливаше се и връз кабината, като потапяше и брулеше укрилите се зад нея хора, после изтичаше като водопад през кърмата. Молхол го видя пръв и го посочи на Гриф. Беше Нари Херинг – свит на кълбо, той се крепеше някак си на палубата, осветена от слабата светлина на фенера: беше съвсем гол, само с колан на кръста, в който беше затъкнат нож.

Капитан Уорфиилд се отвърза и се промъкна как да е между останалите. Когато фенерът освети лицето му, то трепереше от гняв. Видяха го, че вика нещо, но вятърът отнасяше думите му. Той не пожела да се наведе над ухото на Херинг, за да може ония да го чуе. Само му посочи борда. И Нари Херинг разбра. Зъбите му блеснаха в дръзка, подигравателна усмивка и той се изправи – една великолепна фигура на мъж.

– Това е убийство! – викна Молхолм на Гриф.

– Нима той не се готвеше да убие стария Парле? – отвърна Гриф.

В този миг водата се бе отекла от юта и „Малахини“ стоеше в

нормално положение. Нари тръгна безстрашно към борда, ала вятъра го повали. Тогава той запълзя и изчезна в тъмнината, но всички бяха уверени, че е скочил през борда. „Малахини“ заби отново нос и когато водата се оттече към кърмата, Гриф се добра до Молхолм и викна в ухото му:

– Няма опасност. Той е известен в Тайти като човека-риба. В състояние е да преплува лагуната и да излезе на другия край на атола – ако от атола е останало нещо.

Подир пет минути, когато новата вълна заля шхуната, върху кабината, и от там върху хората зад нея се изсипаха човешки тела. Гриф и другарите му ги хванаха, изчакаха да се оттече водата и тогава ги свалиха долу и разбраха кои са. Неподвижен, със склопени очи, стария Парле лежеше възник на пода. Другите двама бяха неговите роднини – хавайци. И тримата бяха голи, потънали в кръв. Счупената ръка на единия хаваец висеше безпомощно. От зиналата рана в черепа на другия течеше обилно кръв.

– Нар ли е извършил това? – попита Молхолм.

Грийф поклати глава.

– Не. Блъснали са се в палубата и кабината.

Изведнъж всички се спогледаха омайни и недоумяващи. Какво ставаше? Не можах да проумея веднага, че вятърът е спрял. Сякаш някой го бе отсякъл с нож. Шхуната се люшкеше върху вълните, теглеше котвените вериги и за първи път хората можах да чуят как те трещят и скърцат. За първи път чуха и пляска на водата по палубата. Механикът изключи витлото и спря мотора.

– Намираме се в мъртвата точка на циклона – изкрещя Грийф. – Сега вятърът ще измени посоката си. И ще задуха още по-силно. – Той погледна барометъра. – Двайсет и девет и трийсет и две.

Той не можеше да говори по-тихо – толкова часове се бе надвиквал с бурята, че сега, в настъпилата тишина, гръмкият му глас едва не оглуши другите.

– Всичките му ребра са потрошени – каза отговорникът, опипвайки Парле. – Още диша, но вече е на път за оня свят.

Старият Парле изохка, помръдна безсилно ръка и отвори очи. Погледът му беше ясен, позна ги.

– Мои храбри джентълмени – зашепна той на пресекулки, – не забравяйте. . . разпродажбата. . . десет часа. . . в ада.

Очите му се затвориха, долната му челюст увисна, но той успя да овладее за миг предсмъртните спазми и за последен път се изкикоти

високо и подигравателно.

Демоните на небето и морето отново се разбеснях. Познатият вече рев на урагана проглуши ушите им. Вятърът удари „Малахини“ отстрани и тя съвсем легна на борд, но котвите я дръпнаха, шхуната се изправи рязко и се обърна с нос срещу вятъра. Моторът отново заработи.

– Духа на северозапад – извика капитанът на Грийф, който се появи на палубата. – Скочи с осем румба.

– Сега Нарі никога няма да преплува лагуната – каза Грийф.

– Толкова по-зле за нас, ураганът ще го довлече обратно.

V

Щом центърът на циклона отмина, барометърът започна да се качва. Същевременно вятърът бързо утихваше. И когато той вече не беше нищо повече от обикновен щорм, моторът с последно напрежение на своите четиридесет конски сили потръпна, откъсна се от фундамента си, подскочи във въздуха и падна на една страна. От трюма нахлу вода, заля го със свистене и всичко изчезна в облаци пара. Механикът проплака от отчаяние, но Грийф погледна с нежност железните останки и влезе в кабината да избърше омаслените си гърди и ръце. .

Слънцето беше вече високо и духаше нежен летен бриз, когато Грийф излезе на палубата, след като бе зашил черепа на единия от роднините на Парле и бе наместил ръката на другия. „Малахини“ се намираще близо до брега. Херман и екипажът прибираха котвите и оправяха оплелите се вериги. „Папара“ и „Тахаа“ бяха изчезнали; капитан Уорфийлд внимателно оглеждаше с бинокъла си отсрещния край на атола.

– Няма и помен от тях – каза той. – Ето какво става, когато нямаш мотор. Сигурно вятърът ги е отнесъл в открито море, преди да смени посоката си.

На брега, там, където преди стърчеше къщата на Парле, нямаше и следа от жилище. По протежение на тристата ярда, където океанът бе прехвърлял пръстена на атола, не бе останало(нито едно дърво, нито един дънер дори. По-нататък стърчаха тук-там самотни палми, но повечето бяха

прекъснени почти до корен.

ТайХотаури забеляза нещо да мърда в короната на една от оцелелите палми. На „Малахини“ не бяха останали лодки, затова той се хвърли във водата, доплува до брега и се покатери на палмата.

После се върна и от шхуната му помогнаха да изкачи,на палубата млада туземка от домочадието на Парле. Но преди самата тя да се качи на борда, туземката им подаде разнебитена кошница. В нея имаше куп слепи котета – всички мъртви с изключение на едно, което мяукаше немощно и се мъчеше непохватно да се изправи на крака.

– Охо! – възкликна Молхол. – Кого виждам?

Всички погледнаха към брега, където се разхождаше един човек. Той се движеше нехайно и небрежно, сякаш бе излязъл на сутрешна разходка Капитан Уорфийлд скръцна зъби. Беше Нари Херинг.

– Здравейте, капитане! – извика Нари, когато.. се изравни с „Малахиини“. – Няма ли да ме поканите да закуся на борда?

В лицето на капитана нахлу кръв, та чак вратът му почервения. Той се опита да каже нещо но се задави.

– Аз ще ти... ще ти... – беше всичко, което-успя да изрече.

КРАЙ

Jack London
The Pearls of Parlay, 1911

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 1 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2226>]